

KAPITOLA 1

Jednorožec

Přes pláň pádil k modrému hradu osamělý jednorožec. Samec s lesklou, tmavě modrou srstí, červenými ponožkami na zadních nohou a elegantně stočeným rohem na čele. Roh byl dutý a jednorožec na něj za běhu melodicky troubil. Znělo to jako teskný saxofon a jeho tóny se rozléhaly přes celou pláň.

Stile vyšel k předprsni a shlédl dolů. Byl to mimořádně malý, ale dobře stavěný muž, bývalý žokej, který se udržuje ve formě. Na sobě měl modrou košili a modré kalhoty, ovšem bystřejší pozorovatel by si jistě všiml, že ani s jedním se nešzil. Ale na druhou stranu to dokázal trpně snášet – do jisté míry.

„Clipe!“ zahulákal, když hosta poznal. „Hej, Neyso, je tu tvůj bratr!“

Ale Neysa už to věděla. Měla lepší sluch než on. Vyklusala z hradu a přivítala Clipa před hlavní bránou. Na pozdrav si krátce zkřížili rohy a pak se na oslavu znovushledání společně pustili do delšího rituálu: bok po boku vykročili křepkým krokem a k tomu si hráli duet; Neysin roh zněl jako harmonika a se saxofonovým troubením nádherně ladil.

Stile je uchváceně sledoval a poslouchal. Ale nebylo to magií. Vždycky miloval koně a jednorožce miloval ještě víc. Samozřejmě že je podjatý, Neysa je v tomto rámci jeho nejlepší přítelkyní. Ale stejně...

Jednorožci zvýraznili rytmus a v dokonalé souhře ho kopyty vyklepávali do trávníku. Pak přešli do synkopického pětidobého rytmu, onoho proslulého slavnostního jednorožčího marše, a hudbu sladili s krokem. Stile nemohl odolat, vytáhl svou milovanou harmoniku, připojil se k melodii a rytmus si vyklepával patou, jak jen to šlo. Měl na hudbu přirozený talent a v poslední době si své umění ještě vybrousil, protože hudba úzce souvisela s jeho magickými schopnostmi: když hrál, tvořila se kolem něj nehmotná magie. Ale nehodlal tomu propadnout; ostatně jeho magie hutněla, jen když ji vyvolával svým osobitým, sobě vlastním způsobem.

Jednorožci dotančili svůj nadšený tanec a vzali to poklusem zpátky k hradu. Když se přiblížili k bráně, proměnili se do lidské podoby a stali se z nich pohledný mladík a maličká, ale rovněž velmi hezká dívka. Stile seběhl dolů, aby se s nimi přivítal na nádvoří.

„Přináším pozdravy a zprávy od vůdčího hřebce, adepte,“ pravil Clip. Byl extrovertnější než jeho sestra a držel ji teď za ruku, tak trochu k jejím němým rozpakům. Oba byli oděni ve stylu archaické Země, ovšem viděno z nikoli lidského hlediska, čili víceméně ve svých přirozených jednorožčích barvách.

„Jejich pozdrav je vítán, Clipe,“ odpověděl Stile. „A jejich zprávy rovněž, kéž přicházejí v míru.“

„Přicházejí, adepte. Hřebec má to potěšení vyzvat tuto sezonu klisnu Neysu k oplodnění.“ Odmlčel se a pak připojil vlastní názor: „Konečně.“

„To je skvělé!“ zvolal Stile. „Po třech sezonách odmítání se přece jen dočká vlastního hříběte!“

Pak si všiml, že Neysa se netváří tak nadšeně, jak by se od ní čekalo. Ustaraně se na ni zahleděl. „Cožpak jich to netěší, přísežná přítelkyně? Myslel jsem si, že to bylo jejich nejtoužebnější přání...“

I Clip se na ni vyjeveně zadíval. „Myslel jsem si, že jim přináším nádhernou zprávu.“

Neysa odvrátila pohled. Byla to dobře tvarovaná dívka asi o palec nebo tak nějak menší než Stile – dívka, v níž našel zalíbení, i když věděl, že je to pošetilé. Byla tou nejmenší klisnou ze všech klisen, měřila stěží čtrnáct dlaní, jen o kousek méně a byla by klasifikovaná jako pony: v koňském světě by patřila k trpaslíkům. Její lidská podoba to zrcadlila, přičemž její pravou podstatu prozrazovala jen maličká bulka na čele místo rohu.

Stile se už dávno naučil žít s faktem, že většina žen a všichni muži jsou vyšší než on, a Neysa navíc samozřejmě nebyla člověk. Což mu ovšem nebránilo považovat ji za svou nejbližší společnici jak ve smyslu lidském, tak koňském. Mluvit uměla, ale na verbální komunikaci moc nebyla. A i když se u ní tu a tam mírně projevil jistý koketní smysl pro humor, už vůbec neměla v povaze trousit duchaplné poznámky.

Clip a Stile si vyměnili pohled. Co to znamená? „Rozumí někdo ženám?“ zhodnotil to Clip řečnický.

Stile přikývl. „O někom takovém bych věděl.“ Maličko nabral dech. „Lady.“

Za okamžik se Modrá lady objevila. Jako vždy oděná v odstínech modři: modrá manšestrová sukně, světle modrá halenka, tmavě modré střevice a hvězdně modrý diadém. A její krása Stila jako vždy silně zasáhla. „Pane!“ špitla.

Stila mrzelo, že ho tak oslovuje. Nebyl jejím pánem v žádném slova smyslu a ona to dobře věděla. Jenže taky nebyl schopen úspěšně se vzepřít konvencím, které v tomto rámci panovaly – ani nijak zvlášť jemným náznakům, jichž se mu

od ní dostávalo. Považovala ho za podvodníka, který se vešel do Modrého dominia, za nutné zlo. Měla k tomu své důvody.

„Lady,“ oslovil ji, aby zachoval formality, které od něj vyžadovala. „Naše přítelkyně Neysa byla vyzvána, aby se nechala oplodnit vůdčím hřebcem a konečně měla vlastní hříbě – a přesto se nezdá, že by ji to potěšilo. Nemohly by tomu přijít na kloub a objasnit to nám, mužům?“

Modrá lady šla k Neyse a objala ji. Bez sebemenší stopy škrobenosti! „Má přísežná přítelkyně, dovolí mi poskytnout mému pánovi vysvětlení,“ požádala ji a jednorožka přikývla.

Lady se obrátila ke Stilovi. „Je to soukromá záležitost,“ sdělila mu a důstojně opustila nádvoří.

Ani se jí nemusela vyptávat, ona to prostě ví intuitivně! „Hned se vrátím,“ řekl Stile a rychle se vydal za ní.

Jakmile osaměli, odhodili přetvářku. „Co je to za tajnosti?“ rozčílil se Stile. „Je to moje nejlepší přítelkyně – lepší než ony. Proč mi to neřekla sama?“

„Magii mají silnou,“ odvětila lady, „ale s jejich chápavostí je to slabší. Kdyby si měli poradit sami, určitě by splakali nad výdělkem.“

„Souhlas,“ odtušil Stile ležérně, i když ho to nijak nepotěšilo. „Naštěstí na mne dohlíží Hulk, Neysa a ony. A až se vypořádám s tím, co mne jako adepta ohrožuje, tak už ničím dohled potřebovat nebudu.“

Jaká ironie se z ní vyvalila, aniž by to bylo vidět pouhým okem. Pod jejím čestným a něžným vzhledem se tajila schopnost neúprosně bojovat za záchranu díla zesnulého manžela. Jeho památce se zasvětila bez sebemenší něhy. „Ať tak či tak – ta klisna má pocit, že jich v tuto chvíli nemůže opustit. Ono by se také mohlo stát, že Hulk odejde, a já – já jim nejsem tak oddaná jako ona. Proto Neysa oplodnění raději odloží, dokud nebudou v bezpečí.“

„Ale to je přece zbytečné!“ protestoval. „Ona kvůli mně nesmí obětovat vlastní blaho! Vždyť já jí mohu nabídnout jen strážně a nebezpečí.“

„To je pravda,“ souhlasila lady.

„Tak si s ní musí promluvit! Musí ji přesvědčit, aby za Hřebcem šla!“

„Za Hřebcem, který se řídí úplně stejnou mužskou logikou jako oni?“ opáčila lady. „Který je každým coulem stejně vnímavý k jejím starostem jako oni? Ne, já ji takto nezradím.“

Stile se ušklíbl. „Se svým manželem jednaly stejně?“

Zrudla. „Ano.“

Stilovi jí najednou bylo líto. „Omlouvám se, lady. Dobře vím, jak moc ho milovaly.“

„Nikoli dost na to, abych ho zachránila, jak se zdá. Možná že kdyby měl jednorožku, která by ho střežila...“

Tak tohle ji žere. „Beru na vědomí. Nemí lepšího strážce než Neysa. Co mám dělat, abych jí vyhověl?“

„Musí zařídit odklad oplodnění na tak dlouho, dokud klisna nebude mít pocit, že jich může opustit.“

Stile přikývl. „To by mohlo jít. Děkuji jim za názor, lady.“

„Dostali, co chtěli,“ odvětila. „Oni jsou nyní Modrým adeptem, vůdčím mágem říše. Jen si dávají pozor, ať tím svým lidským intelektem klisnu neurazí, až jí budou předkládat své rozhodnutí.“

„A podle čeho poznám, jestli můj intelekt neurazí *jich*, ženu mého zesnulého já? Dobře vědí, že jeho vkus je i mým vkusem.“

Opustila ho, ani se mu neuráčila odpovědět. Stile pokrčil rameny a vrátil se na nádvoří. Chtěl Modrou lady víc než co jiného a ona si toho byla vědoma. Ale musí si ji dobyt tím správným způsobem. Měl sice moc naklonit si ji magicky, ale magii by nepoužil, a i to věděla. Jistým způsobem mu rozuměla lépe, než rozuměl on sám sobě, protože

zažila lásku jeho druhého já. Uměla s ním zacházet a dělala to.

Clip a Neysa se mezitím vrátili zpět do své jednorožčí podoby a teď spásali hustou luční trávu, pěstovanou k tomuto účelu u fontány. Byl to nádherný pár, jeho modř ladila s její černí, jeho rudé ponožky se doplňovaly s jejími bílými. Clip byl svým zbarvením pravý jednorožec, naopak Neysa byla před několika lety vyloučena ze stáda právě proto, že její zbarvení připomínalo koňské. Stile dosud zuřil, když na to jen pomyslel.

Když se přiblížil, Neysa vzhlédla, černé uši se natočily dopředu, z tlamy zůstalo viset stéblo trávy. Stejně jako většina koní, i ona přestala žvýkat, jakmile ji něco vyrušilo.

„Omlouvám se, že ruším, ale je to nutné,“ vyhrkl rychle Stile. „S tou Neysinou příležitostí se musí něco udělat. Jak víme, Modrý adept má nějakého anonymního nepřitele, pravděpodobně jiného adepta, který ho již jednou zavraždil a snaží se to udělat zas. Já nemám druhý život v záloze. A dokud se s tím nepřitelem nevypořádám, nebudu se bez plně kompetentní ochrany a vedení cítit bezpečně. A to nedokáže nikdo lépe než tato klisna. Proto se musí Hřebcův příkaz nějak odložit, dokud tato krize nepomine. Uvědomuji si, že to Neyse působí trýzeň a že je to ode mne sobecké...“

Neysa potěšeně, melodicky zafrkala, neošálil ji ani na okamžik. Dožvýkala, co měla v tlamě. Clip na ni podezřívavě namířil roh, ale když viděl, že je spokojená, zůstal zticha.

Nicméně tím jen vyměnili jeden problém za jiný. Vzepřít se Hřebci – takovou výsadu nemá žádná klisna. To bude muset udělat Stile jako Modrý adept. Jenže i když ve Fázi mají rozhodující moc adepti, v neformální, leč nekompromisní hierarchii tohoto světa jsou si vůdcové stáda, smečky či kmene s adepty víceméně rovni. Což znamená, že Stile bude jednat s Hřebcem jako rovný s rovným.

Nejdříve však musí vyřešit situaci v Modrém dominiu. A tak si šel pohovořit s Hulkem, svým člověčím strážcem z druhého rámce. Hulk byl tak velký, jako byl Stile malý: obrovitá masa svalů, expert na fyzické souboje všeho druhu, ale navzdory předpokladům těch, kdo ho neznali, nijak hloupý.

„Musím tento hrad na den dva opustit,“ sdělil mu Stile. „Musím něco projednat s vůdčím hřebcem jednorožců a sem ho pozvat nemůžu.“

„Jistěže ne,“ souhlasil Hulk. „Nikdy k tobě nechoval velkou náklonnost. Eh, k nim. Raději půjdu s nimi. Připadá mi, že ten jednorožec dokáže být pěkně drsný.“

„Netřeba, příteli. Od jednorožců mi nic nehrozí. Ale dělám si starosti o Modrou lady. Byl bych rád, kdyby ji v mé nepřítomnosti střežili, aby na mne můj bezejmenný nepřítel neudeřil jejím prostřednictvím. Oni sice nemají magii – přinejmenším ji doposavad nepraktikují –, ale pokud nebude nikdo další vědět, že jsem pryč, neměla by sem žádná nepřátelská zaklínadla dopadat. A proti všemu ostatnímu obstojí oni stejně dobře jako já, na to jsou zdatní dost.“

Hulk souhlasně přikývl. „Ona rozhodně za střežení stojí.“

„Ano. Poté, co byl její lord, mé alternativní já, zavražděn, udržovala Modré dominium. A já sám bych bez její pomoci povinnosti Modrého adepta plnit nedokázal. Magickou moc sice mám, ale postrádám zkušenosti. A to mi ona připomíná den co den.“ Trpce se usmál při vzpomínce, jak ho Modrá lady právě srovnala ohledně Neysy. „A...“

„A je to mimořádně atraktivní žena,“ dopověděl Hulk. „Takové přitahují rozbroje jako magnet.“

„Moje alternativní já mělo vynikající vkus.“

„Je tu jedna věc, které ještě tak docela nerozumím. Pokud může projít závěsem, který odděluje jeden rámec od druhého, jen osoba, jejíž dvojník v druhém rámci je mrtvý – jak je

to vlastně se mnou? Měl jsem tady i *já* svoje alternativní já, které zemřelo?”

Stile se zamyslel. „Oni měli v protonském rámci pacht na dvacet let. Byli tam před nimi i jejich rodiče?”

„Ne. Já jsem přišel v patnácti a nastoupil jsem rovnou do služby. Pacht by mi vypršel za pár měsíců. Moji rodiče na Protonu nikdy nebyli. Žijí patnáct světelných let daleko.“

„Čili jejich existence na této planetě se počítá teprve od jejich nevolnického pachtu,“ shrnul si to Stile. „Což znamená, že v tomto druhém, fázovém rámci nemají žádnou přirozenou existenci. Že neexistuje žádné jejich alternativní já, které by jejich místo v alternativním systému zaplnilo. Tím pádem mohou závěsem svobodně procházet.“

„Takže já jsem zavražděný nebyl,“ shrnul si to Hulk. „To je úleva.“

Stile se usmál. „Kdo by jich taky dokázal zavraždit? Oni by každého normálního chlapa rozmáčkli v hrsti.“

„Kromě nich, když jsme hráli Hru.“

„To byla jen klika,“ usoudil Stile. „Copak bych se jim mohl rovnat v normálním souboji?”

Hulk se dobrosrdečně zachechtal. „Nedráždí mne, obříčku. V bojových uměních jsou stejný kalibr jako já.“

„Jenom ve *své* váhové kategorii,“ upozornil ho Stile. Bylo příjemné popovídat si s někým, kdo znal Stilův domovský svět a Hru.

Ani ne za hodinu se vydávali na cestu. Stile zahrál na harmoniku, aby si nashromáždil magii, a pak zazpíval narychlo vymyšlené zaklínadlo: „Magickou mocí svěřenou mi nechť nejsem vidět nikým ni drzouny.“ I když není schopen sám sebe zahojit nebo vyléčit, dokáže alespoň měnit svůj vzhled navenek. Zvedl ruku a zamával si s ní před obličejem. Nic. Byl neviditelný.

Neysa o něm samozřejmě věděla podle pachu a zvuků. Tu to nevystraší. „Takhle,“ vysvětloval jim, „nebude vidět, že odcházím.“

„Dobrý pozorovatel pozná, že klisna nese nějaké břemeno,“ podotkla lady.

„To je pravda,“ uznal překvapeně Stile. Chvilíčku to zvažoval a pak zazpíval: „Magickou mocí svěřenou mi nechť jsem lehký jak létací běhouny.“ Rázem ucítil, že se jeho tělo odlehčilo. „Vynikající.“

Hulk i lady na to jen vyjeveně zírali. Stile se rozesmál. „Odpovím jim na jejich otázky hezky popořadě. Lady, ony podle mého hlasu vědí, že jsem zůstal stát na podlaze. Jak je možné, že jsem se nevznesl ke stropu? No protože pokud bylo moje poslední zaklínadlo hodně podobné tomu předposlednímu, tak vzhledem k tomu, že se žádné zaklínadlo nedá úspěšně použít dvakrát, muselo mít to druhé nutně přiměřeně slabší účinek. Čili nejsem tak lehký, jak bych jinak byl, moje váha se snížila jen zhruba na čtvrtinu. Asi tak na pětadvacet liber nebo o fous víc. Hulku, jak je možné, že jsem neviditelný, když ‚nebýt vidět‘ může znamenat třeba i být schován přede všemi? Protože moje slova pouze nahlas vyjadřují to, co mám na mysli, neboli význam výrazů, které vyřknu, určuje moje mysl. Kdybych toužil být schován, mohl bych použít to samé zaklínadlo, jen bych v duchu změnil záměr a ono by fungovalo podle toho.“

„Tak se mi zdá, že se Stile do magie zamiloval,“ zamumlal Hulk. „Já osobně na ni nevěřím.“

„Jinak by asi taky byli adeptem,“ pravil Stile a zasmál se, aby zdůraznil, že to byl vtip, i když měl podezření, že na jeho slovech může být zrnko pravdy. *Nějakou* magii přece dokáže praktikovat každý člověk. Ale jen málokdo dokáže praktikovat *silnou* magii. Například Stilův magický talent se v protorském vědeckém rámci projevuje stejně pozoruhodně jako

ve fázovém, jenom v jiných oblastech, jako třeba ve Hře. Ale právě v té je Hulk přece skoro stejně zdatný! Což by mohlo znamenat, že Hulk by se asi dokázal vyučit na mága, kdyby ovšem měl zájem se o to pokusit. Třeba existuje spousta dalších lidí, kteří by mohli ovládat magii podobně schopně, kdyby věřili, že je to možné, a vybrousili si své techniky k dokonalosti. Jenže takovou víru má tak jeden člověk z tisíce, tím pádem je adeptů jen pár. Kromě toho zavedení adepti jakékoli rozvíjející se soky jistě nemilosrdně odstraňují, takže ono je asi bezpečnější vyhnout se této aréně úplně. Nepřátelství nějakého adepta je strašlivá věc.

Stile se rozloučil, nasedl na Neysu – bez sedla a bez uzdy, ty nepotřeboval – vyzvedli Clipa a svižně vyklusali z brány. Pro nějakého pozorovatele to vypadalo, že Clip doprovází svou sestru na rande, a taky to tak vypadat mělo. To lehké břemeno, které Neysa vezla, zvnějšku nebylo ani postřehnutelné.

Bylo příjemné zase cestovat s jednorožkou. Kromě toho si Stile beztak nebyl jistý, jestli by se už dokázal transportovat z místa na místo magicky. Pokud šlo o proměňování vlastního vzhledu navenek, to již dokázal, pokud však šlo o hojení nebo proměňování sebe sama, to by pravděpodobně zatím nesvedl. Prozatím považoval za výhodnější neexperimentovat: kdyby se mu magie vymkla z rukou, mohlo by se mu to stát osudným.

Takže potřeboval na něčem jet a Neysa byla to nejlepší, co by si mohl přát. Byla v tomto magickém rámci jeho prvním čtyřnohým dopravním prostředkem a zároveň prvním tvorem, s nímž se doopravdy spřátelil. Jeho láska ke koním se na jednorožku přenesla hladce, protože jednorožci, to jsou prostě koně s něčím *navíc*: navíc mají roh, který jim slouží jako hudební nástroj a rovněž jako ničivá zbraň, navíc znají zvláštní kroky, navíc vládnou akrobatickými schopnostmi

přesahujícími představivost jakéhokoli koně, a k tomu všemu mají navíc lidskou inteligenci a navrch ještě schopnost se proměňovat. Ano, jednorožka je tvor, jehož Stile hledal celý život, i když si to neuvědomoval, dokud jednu nepotkal.

Ve své dívčí podobě se Neysa stala jeho milenkou – to bylo ještě předtím, než potkal Modrou lady a než si uvědomil, že jeho pravý osud spočívá v náruči jeho vlastního druhu. Mezi Neysou a Modrou lady zpočátku vystávaly jisté problémy, ale od té doby, co se jednorožka stala přísežnou přítelkyní Modrého adepta, se o jeho náklonnosti dál ujišťovat nepotřebovala. V tomto magickém rámci bylo přátelství nadřazené mužsko-ženským vztahům a přísežné přátelství bylo závazkem nade všechny jiné.

Bylo ironií, že teď, když měla Neysa splnění svého nejtoužebnějšího přání – mít vlastní hříbě – na dosah, bylo jí přísežné přátelství na překážku. Neysina logika byla pravděpodobně správná: dokud se Stile nevypořádá se svým utajeným nepřítelem, potřebuje, aby ho před nástrahami tohoto neznámého světa někdo chránil. A jednorožci jsou vůči většině magie imunní, přes jejich práh může proniknout jen zaklínadlo adeptského kalibru. Stile se sice odůvodněně domníval, že jeho nepřítelem je právě nějaký adept, ale pokud bude jeho vlastní adeptská magie podpořená ochrannou auroou jednorožky, měl by být ochráněn i na této úrovni. Jak poukázala Modrá lady, původní Modrý adept neměl na svou ochranu jednorožku, a v tom byl asi ten problém. Stile Neysu opravdu potřebuje.

Jednorožci se dali do klusu, a jakmile se zahřáli, přešli do plného trysku. Clip s Neysou nasadili excelentní krok a k tomu si vyhrávali na rohy. Neysa hrála svůj harmonikový soprán, Clip svůj saxofonový alt. Byl to další nádherný duet, v kontrastu utvrzovaném výraznou kadencí kopyt. Stile litoval, že se k nim nemůže připojit, ale musí zůstat

v utajení: co kdyby je někdo sledoval. V těchto poklidných lesích a pláních číhají zlověstné věci a tato krajina je tak poklidná, jak na pohled vypadá, jen díky tomu, že s ní jsou jednorožci tak dobře obeznámeni a zároveň mají pověst vynikajících bojovníků. Což ovšem neznamená, že má smysl, aby ze sebe Modrý adept dělal vějičku pro nesnáze.

Clip věděl, kam jít. Jednorožčí stádo se pase vždycky tam, kde mu určí vůdčí hřebec, tudíž se podle jeho pokynů přesouvá v mezích svého rozlehlého teritoria z pastviny na pastvinu. Jiná stáda se pasou v jiných teritoriích a žádné nevniká na cizí teritoria. Lidské bytosti tuto krajinu sice považují za dominium Modrého adepta, ale jednorožci ji považují za teritorium právě tohoto stáda. Stejně tak okupují svá teritoria vlkodlaci, goblinové a další tvorové, přičemž každý druh chápe sám sebe jako dominantní sílu.

Stile se snažil vycházet se všemi tvory co nejlépe; tady, ve fázovém rámci, je mírová koexistence ještě důležitější než v jakémkoli nemagickém rámci. Kromě toho si ostatních tvorů hluboce vážil. Například vlkodlaci mu pomohli odhalit, kde je tady jeho místo, a celá místní smečka se stala Neysinými přísežnými přáteli.

Tryskem se hnali na západ krajinou, kde se Stile setkal s Neysou poprvé. Toto místo mělo pro ně oba zvláštní význam. Vzal ji kolem krku, věnoval jí neviditelné objetí a Neysa na oplátku stočila uši dozadu a zacukala kůží pod jeho dlaněmi, jako by odháněla mouchu. Utajená komunikace, a nevýslovně drahocenná.

Na jihu se táhl řetězec Purpurových hor, na severu řetězec Bílých hor. Ve Fázi toho bylo k vidění určitě daleko víc než jen tohle široké údolí, ale Stile ještě neměl příležitost víc navštívit. Ale jakmile se vypořádá se svým nepřitelem a upevní si své postavení, určitě se vydá na širší průzkum. Kdo ví, jaké další zázraky se skrývají za těmito horizonty?

Už jeli na západ dvě hodiny a za ty dvě hodiny urazili dvacet mil. V tomto rámci se používala archaická, magií pro-dchnutá soustava jednotek měř a vah, s nimiž se Stile teprve učil zacházet. Dvacet mil znamenalo v soustavě, která mu byla mnohem známější, zhruba třicet dva kilometrů. Podobnou vzdálenost by Stile dokázal urazit za podobný čas, protože mimo jiné běhal i maratony. Ale pro něj by to znamenalo obrovské vypětí a následně několik dní odpočinku, zatímco pro jednorožce to bylo jen příjemné proběhnutí. Jednorožci dokážou běhat dvakrát tak rychleji a dlouho, když musejí, a na krátké vzdálenosti ještě rychleji.

Slunce již zapadalo a teď jim svítilo do očí. Přišel čas na pastvu. Stejně jako koně, ani jednorožci nejsou pouhé pohyblivé stroje a musejí věnovat značné množství času krmení. Stile by jim sice mohl vyčarovat obrok, ale oni si teď raději půjdou najít něco k jídlu sami; jednorožci jsou paličatě nezávislí tvorové a kromě toho je pro ně pastva odpočinkem. U flíčku holé skály Neysa zpomalila a po koňsku si ulevila, čímž fikaně zamaskovala jakýkoli zvuk, který by snad Stile mohl natropit, když z ní slézal. Pak šla dál, spásala žírnou trávu a všeobecně se chovala, jako by tam nebyl, i když přesně věděla, kde je. V těchto věcech byla excelentní: žádného pozorovatele by ani nenapadlo, že s ní je neviditelný člověk, a na skále po sobě Stile žádné stopy nezanechával.

Stile si s sebou samozřejmě vezl vlastní zásoby, na to už nekompromisně dohlédla Modrá lady osobně. S jednorázovými zaklínadly musí člověk nakládat šetrně a kromě toho by nemělo smysl, aby se zbytečně prozrazoval prováděním magie jenom kvůli jídlu. Posadí se na skálu a tiše a nenápadně se nají.

Opatrně, aby nezatěžoval nemocná kolena, se uvelebil na zemi. Jak se již bolestně poučil, kolena se nehojí lehce. Magie by je možná napravila, jenže Stile by sám sebe operovat

nedokázal a žádnému jinému adeptovi by tento úkol prozatím nesvěřil. Co kdyby zrovna adept, jehož by o to požádal, byl ten, který ho chce zabít? A tak si prostě vždycky poradil, jak to šlo, ostatně kolena ho bolela, jen když je hodně ohýbal. Pořád mohl pohodlně chodit, běhat i jezdit. Jeho bývalé akrobatické schopnosti sice utrpěly, ale stále zbývala spousta věcí, které mohl dělat, aniž by kolena příliš namáhal.

Když se Neysa napásla, vrátila se ke skále a vestoje usnula. Stile si na ni vylezl – jak se od něj ostatně čekalo – a prospal se na jejím hřbetě. Skýtala mu teplo a bezpečí a příjemnou koňskou vůni a těžko by hledal místo, kde by si zdříml raději – leda tak v náručí Modré lady. To však bylo privilegium, které si dosud nevysloužil a možná si ho nevyslouží nikdy. Lady zůstala věrná svému skutečnému manželovi, Stilovu dvojníkovi, i po jeho smrti a v žádném směru ho se Stilem nezaměňovala.

Ráno se vydali dál. Mírným cvalem jeli celé dopoledne a v poledne uviděli stádo. Páslo se na široké stráni svažující se k rozlehlému močálu. Stilovi se vybavilo, že za močálem se nachází palác orákula, které komukoli zodpoví jednu a pouze jednu otázku za celý život. Stilovi orákulum poradilo, aby „poznali sami sebe!“, a i když jeho odpověď v tu chvíli vypadala naprosto neužitečně, nakonec se ukázalo, že opravdu byla klíčem ke Stilově budoucnosti. Protože to „sebe“, které měl poznat, byl Modrý adept.

Jednorozec, který právě držel stráž, zatroubil na roh jako na polnici, jednorozci ve stádě zvedli hlavy a poklusem utvořili velký půlkruh otevřený vstříc příchozím. Když před sebou Stile uviděl impozantní šik rohů, byl z duše rád, že nepřichází jako nepřítel. Před časem šermoval s Neysou, ona rohem, on rapírem – aby se s ním naučil zacházet – a zanechalo to v něm hluboký respekt k tomu, jaké vražedné možnosti má jednorozčí roh, pokud je použit jako zbraň. Další

věc, v níž se jednorožci zásadně liší od koní: jednorožci jsou ozbrojeni – či přesněji orohatění –, takže mohou zrovna tak dobře utéct jako zaútočit. Což znamená, že například žádný soudný tygr by nikdy jednorožce nenapadl.

Vklusali do rozevřené náruče půlkruhu. Uprostřed stál vůdčí hřebec, skvostná ukázka koňovité evoluce. Perleťově šedý trup shora dolů tmavěl až k černým nohám, hřívá a ocas jiskřily stříbrně a hlava zlatě. Měl nějakých osmnáct dlaní na výšku a svaly na něm jen hrály. Jeho roh, to byl spirálovitý zázrak samý třpyt: hotové kopí, které je nutno brát vážně. Zahrál na něj melodii, jako by hrál na akordeon, a kruh se za příchozími uzavřel.

Stile ucítil, že těžkne. Před sebou uviděl své ruce. Takže zaklínadla, která ho činila lehkým a neviditelným, vyprchávaly, přestože je sám neukončil.

Hřebec zafrkal. Clip s Neysou se rychle otočili, a jakmile Stile seskočil na zem před Hřebce, zacouvali do kruhu. To už byl Stile plně hmotný a viditelný.

Hřebec se proměnil do lidské podoby. Byl obrovský a svalnatý, nicméně Hulkových rozměrů přece jen nedosahoval. Na čele měl krátký roh. „Vítají v dominiu tohoto stáda, Modrý adepté,“ pravil. „Čemu vděčím za pochybné potěšení z tohoto setkání?“

Takže uzavřený jednorožčí kruh zruší dokonce i adeptské zaklínadlo! To ovšem znamená, že i když Stilova magie dokáže ovládnout jednoho jednorožce, na celé stádo přece jen nestačí – kromě výjimečných případů. Jistěže jeho dvě zaklínadla už jsou včerejší a časem a používáním musela nutně zeslábnout, protože žádné zaklínadlo nevydrží věčně. Přesto je to pozoruhodný úkaz. Na druhou stranu to rovněž znamená, že tady Stila neohrožuje ani nepřátelská magie, protože jednorožčí kruh tím pádem zrušil i případná zaklínadla jakéhokoli nepřátelského adepta. A také že Stilova

výprava zůstává utajena. „Zdravím, Hřebče. Přicházím vyjednávat.“

Hřebec v lidské podobě zahvízdal na tři prsty a kupodivu to rovněž znělo jako akord zahráný na akordeon. Přiklusali dva jednorožci přinášející na rozích jakousi konstrukci, složili ji na zem a vycouvali. Z konstrukce se vyklubal stůl ze starých jednorožčích rohů, jehož součástí byly i židle. Rozhodně byl mnohem cennější, než by byl stůl ze slonoviny, protože na jednorožčí rohy se váže většina jednorožčí magie.

Hřebec usedl a pokynul Stilovi, aby se rovněž posadil. „O čempak chce adept vyjednávat s prostým tvorem, jako jsem já?“

Stilovi došlo, že tohle nebude nijak jednoduché. Když se setkali poprvé, dostal Stile Hřebce do ošemetné situace a Hřebec mu to nezapomněl. Bude muset svou žádost formulovat opatrně. „Oni vědí, že jsem byl nedávno zavražděn.“

„Oni přece nemusejí vyjednávat o uznání svého postavení ani práva na své dominium,“ odvětil překvapeně Hřebec. „My respektujeme situaci takovou, jaká je. O tom, že nejsou originálním adeptem, ví jen toto stádo a Kurrelgyrova vlkodlačí smečka. My jich akceptujeme místo něj, protože jejich magie je rovnocenná s tou jeho a protože jsou počestným tvorem bez bázně a hany jako my. Z našeho stáda žádné zprávy o tom, kým jsou, neunikly.“

Stile se usmál. „O to nejde, Hřebče. Já se se svou situací netajím. Jde o to, že si své postavení nyní musím upevnit a že musím pomstít svou vraždu.“

„Nepochybně.“

„Domnívám se, že ten, po němž pátrám, je nepřátelský adept. Proto musím v této věci postupovat obezřetně a důvěřovat mohu jen své nejspolehlivější družce. Což je samozřejmě moje přísežná přítelkyně Neysa. Proto...“

„Přejděme rovnou k jádru jejich problému. Březí klisna by na takovou akci nebyla nejvhodnější.“

„Přesně tak. Proto žádám o odklad jejího oplodnění, dokud se má situace nevyřeší.“

Hřebec svraštil čelo. „Již ztratila dvě sezony...“

„Protože byla vyloučena ze stáda. Kvůli barvě,“ podotkl nevrle Stile. „Její barva se nezměnila.“

„Jistěže, ale její postavení ano! Nyní má styky, které předtím neměla. Jednorožci z mého stáda v ní našli zalíbení a vlci ze smečky, s níž jsme dříve často bojovávali, nás díky ní již více nenapadají. Ve všech stádech ze všech fázových údolí se nenajde jediný jednorožec, který by vozil adepta, jen u nás, a to jen ona.“

„Je to adepta jednorožka a přítelkyně,“ zdůraznil Stile. „A je to těžce zasloužené přátelství.“

„Snad. V každém případě to vyvažuje její vady...“

„Vady?“ vyjel na něj výhrůžně Stile a sáhl po harmonice. Původně měl v úmyslu zachovat zdvořile společenský tón, ale tohle byla vážná věc.

Hřebec zaváhal. Seděli sice uvnitř jednorožčího kruhu, ale nebylo jisté, jestli by jejich kruh dokázal ochromit i čerstvě utvořené zaklínadlo vržené rozhněvaným Modrým adeptem. Adepty ani nic, co jim je drahé, nikdo jen tak neuráží. Hřebec obrazně o půl kroku ucouvl. „Řekněme, že nyní mne její barva těší, a o tom, co mne těší, se žádný jiný jednorožec nevhodně vyjadřovat nebude.“

„Skvěle řečeno,“ uznal Stile a harmoniku zase schoval. Už zaznamenal, že jednorožci zřídka kdy něco namítají, je-li veleben či obhajován jiný jednorožec. A všichni vědí, že oplodnit klisnu považovanou za podřadnou by jistě bylo pod Hřebcovu důstojnost. „Těší mne, že ji mám po svém boku,“ pokračoval Stile. „Kdo z tohoto stáda by dokázal uběhnout míli rychleji než ona?“

Hřebec vyklenul obočí do elegantních zlatých oblouků. „Kdo kromě mne, chtějí říci?“

Teď musel diplomaticky ucouvnout Stile. „Jistěže. Myslel jsem z klisen...“

„Připouštím, že s ohledem na její velikost...“

„Je snad na její velikosti něco špatného?“ Tohle bylo od Hřebce další nadřazené rýpnutí, protože Neysa nebyla mezi jednorožci o nic menší než Stile mezi lidmi.

„Je to praktická velikost. Jsem si jist, že porodí skvělé hříbě.“

Špičkují se a nikam to nevede. Hřebec má stále v úmyslu Neysu oplodnit.

„Mám dojem, že ne zcela odolali přísaze přátelství,“ poznamenal Stile. „Ta klisna je pro nich nyní očividně přitažlivější než dřív.“

Hřebec pokrčil rameny. Vlivem Stilova mocného zaklínačla si všichni ostatní jednorožci i vlkodlaci přísahali s Neysou přátelství a Hřebec si nechtěl přiznat, že by snad na něj mohlo mít podobný vliv. Ale proti Stilovu popichování měl argument. „Možná. Ale tak jako moje mocbledla před jejich mocí v jejich dominiu, tady nejspíš jejich moc podléhá té mé.“

Při předešlém setkání Stile jednorožčí stádo opanoval. Při tomto setkání se Hřebci dostalo satisfakce. Urážet tak mocného tvora jako Hřebec je prostě riskantní, i když člověk vládne adeptskou mocí. „Já tuto sezonu Neysu potřebuji. Jak mohu dosáhnout odkladu oplodnění?“

„To je otázka hrdosti a cti. Museli by se mnou bojovat po mém způsobu, zbraň proti zbrani. Pokud mne přemohou v čestném souboji, svou žádost si prosadí. Pokud však prohrají...“

Stile měl představu, jak asi může být takový střet divoký. „Pokud?“ vybídl Hřebce.

Hřebec se usmál. „Pokud prohrají, prosadím si já svou. V tomto případě ovšem nebojujeme o život, ale pouze o prioritu svých nároků. Já si nárokuji právo oplodňovat své klisny, jak sám uznám za vhodné a kdy se mi zachce, oni si nárokuji pouto přísežného přátelství s touto klisnou. Sluší se tedy, abychom se spolu utkali i jinak než na společenské bázi.“

„Souhlas.“ Jiná varianta, a to souboj na život a na smrt, by bylo to poslední, po čem by Stile právě tady toužil! I když původně doufal, že bude stačit, když prostě požádá, ale to byl evidentně naivní. „Mohli bychom na to jít hned?“

Hřebec předstíral úžas. „To je vyloučeno, adepte! Já o sobě nenechám roztrušovat, že jsem si prosazoval svůj nárok proti někomu, kdo nebyl řádně připraven. Protokol vyžaduje, aby uplynula přiměřená doba. Co třeba ode dneška za čtrnáct dní na roholympiádě?“

„Roholympiádě?“

„Každoroční sportovní slavnosti našeho druhu. Podobně pořádají vlkodlaci dlakolympiádu, netopýři vampolympiádu, trpaslíci trpol...“

„Aha, chápu. Bude tam soutěžit i Neysa?“

Toto Hřebec očividně dosud nezvažoval. „Dosud se ještě nikdy nezúčastnila z důvodů, o nichž již snad nemusíme mluvit. Ale soudím, že letos by byla vítána.“

„A nebudou mít někteří méně chápaví zúčastnění nějaké narážky na její odstín barvy nebo velikost?“

„Ovšemže ne.“

Stilovi se ten odklad nelíbil, ale věděl, že proti Hřebci, který váží od pohledu nejméně tunu, překypuje zdravím a má na rohu slušný počet vítězných zářezů, nemá velké šance. Hřebec mu ve skutečnosti dával čas na rozmyšlenou, čas, aby mohl změnit názor a spor vzdát, aniž by utrpěl poškořující porážku v souboji. Bylo to vlastně zdvořilé gesto, a to tím spíš, že ho provázel souhlas povolit Neyse účast

na mezistádních hrách, pokud ovšem bude chtít. Stile byl přesvědčen, že Neysa ovládá jednorožčí disciplíny stejně dobře jako každý jiný člen tohoto stáda. A nyní konečně dostane šanci se předvést. Po letech hanby a zavržení se bude moci veřejně obhájit. „Tak tedy za čtrnáct dní,“ souhlasil.

Hřebec mu podal ruku a Stile ji přijal. Jeho dlaň zmizela v obrovské mozolnaté končetině s kopytními nehty. Stile potlačil bezděčné znechucení a pocit bezvýznamnosti. On *není* bezvýznamný a Hřebec *je* úctyhodný. Je to férový kompromis.

Hřebec se proměnil zpátky do své přirozené podoby a zadul na roh další akord. Jednorožčí kruh se otevřel. Stile se začal cítit lehčí a lehčí. Jeho tělo postupně mizelo. Antimagická moc jednorožců se rozplývala a síla jeho zaklínadel se obnovovala. To bylo rovněž pozoruhodné: jeho zaklínadla tedy nepřestala působit, jen byla dočasně utlumena.

Neysa váhavě popošla blíž. „Hřebec jich zve, aby se za dva týdny zúčastnily roholympiády,“ sdělil jí Stile, když na ni nasedal.

Byla z toho tak překvapená, že se málem proměnila do dívčí podoby, což by pro něj zrovna v tu chvíli bylo značně trapné. Zadula tázavý tón, ani se neodvažovala tomu uvěřit. Ale Hřebec zadul stvrzující akord.

„A já tam jdu taky, abych se střetl s Hřebcem v čestném souboji,“ dodal Stile jen tak mimochodem.

Tentokrát se proměnila doopravdy. Stile zničehonic shledal, že sedí na dívčích zádech a nohama objímá útlý pas. Chvatně seskočil. „Ne...!“ vyhrkla.

„Ovšemže ne! Kdybych nebyl neviditelný a lehký jako pírko, už by pod mou tíhou nanejdvýš nedůstojně ležely na zemi. Vráti se zpátky do své řádné podoby, klisno!“

Okamžitě poslechla. Stile znovu nasedl a Neysa tryskem vyrazila od stáda. Zdálo se, že žádný jednorožec si ničeho

nevšiml – dokud za nimi nezahlaholilo posměšné saxofonové trubení. Clip už nebyl schopen dál potlačovat smích.

Neysa odpálila sledem zlostných tónů a přidala na tempu. Vylétli do svahu a brzy byli z dohledu. „Už jen kvůli tomu by ho měly přesvědčit, aby se také zúčastnil roholympiády,“ popíchl ji Stile a Neysa souhlasně zafrkala.

Ale pak se začal věnovat vlastním problémům. „Možná bych se mohl zeptat orákula, jak se mám s Hřebcem vypořádat,“ dumal nahlas. Jenže to by bylo k ničemu, Stile svou jedinou otázku orákulu už položil, během zjišťování své fázové identity.

„Ještě jedna věc mě trápí,“ poznamenal po chvíli, když pádili nádhernou plání. „Proč ke mně byl Hřebec tak zdvořilý? Klidně mohl trvat na tom, abych s ním bojoval ještě dnes, a určitě by vyhrál. Nechová ke mně žádnou zvláštní náklonnost, a přesto se mnou jednal mimořádně čestně.“

Neysa zabočila k nízkému mladému doubí, zaběhla do porostu a oťrásla se, aby se větve rozhýbaly a Stile mohl nepozorovaně sesednout. Když sesedl, proměnila se do dívčí podoby. „To je tím jejich zaklínadlem,“ vysvětlovala. „Díky němu je teď se mnou celé stádo svázáno přísežným přátelstvím. Kdyby si mne nyní Hřebec vzal nečestně, urazil by jich tím a ostatní by se obrátili proti němu.“

Stile se neviditelnou dlaní plácl do hlavy. „No jistě! I král musí zvažovat, kam až může své poddané zatlačit.“ Takže jeho magie Hřebce skutečně ovlivnila, i když oklikou, tím, že ovlivnila ty, které Hřebec potřebuje ovládat.

Neysa se neproměnila hned zpátky, zůstala stát a vyčkávavě na něj hleděla, i když ho její oči samozřejmě neviděly. Stile ji objal. „Myslím, že tolik slov naráz jsem od nich ještě nikdy neslyšel,“ poznamenal a políbil ji.

Pak ji pustil, ale Neysa pořád ještě čekala. Věděl, na co, ale nemohl. Bývali milenci a ona byla ve své dívčí podobě pořád

tou nejkrásnější a nejmilejší dívkou, jakou kdy poznal, a ten dojem mu nekazilo ani vědomí, že je to vlastně jednorozka. Ale když poznal Modrou lady, jejich vztah se změnil. Shledal, že nemá v povaze mít v jednom rámci víc než jednu milenkou naráz. Ironií bylo, že Modrá lady nebyla jeho milenkou ani ničím jiným, i když právě to všechno jiné chtěl. Kdyby mu šlo jen o družnost, věrnost a ano, o sex, úplně by mu stačila Neysa.

A v tom je právě ten problém. Jeho aspirace získaly širší dimenze. Není si jistý, jestli by někdy mohl mít všechno, co chce, a přesto musí jednat, jako by to možné bylo. A teď to musí vysvětlit Neyse tak, aby jí tím neublížil.

„Náš dřívější vztah byl úžasný,“ začal. „Jenže já nyní musím chtít ženu svého vlastního druhu, stejně jako ony musejí chtít oplodnění a hříbě, které jim může dát jen samec jejich vlastního druhu. Naše přátelství přetrvá, protože je silnější než naše touhy, jen se změní jeho povaha. Kdybychom nadále pěstovali milenecký vztah, zkomplikovalo by to mé přátelství k jejich hříběti, až se narodí, a jejich vztah k mému dítěti, pokud někdy nějaké bude.“

Neysu to očividně překvapilo. Skoro jako by se její lidské uši natočily dopředu. Na tuhle stránku věci nepomyslela. Pro ni znamenalo přátelství jen naprostou důvěru a odevzdání, nekomplikované vnějšími vztahy. Stile doufal, že dokáže novou skutečnost pochopit a přijmout.

Pak se k němu naklonila, aby ho znovu políbila. Našla ho podivuhodně přesně – nebo snad jeho zaklínadlo slábně? – a v okamžiku, kdy se jejich rty dotkly, se proměnila zpátky do koňské podoby. Stile zničehonic shledal, že se líbá s jednorozkou. Popadl ji kolem krku a se smíchem ji zatahal za lesklou černou hřívu.

Pak nasedl, znovu ji objal a jeli dál. Bylo to v pořádku.